

Jože Felc

SEM, KI SEM....

e

Čas pa je celil rane, kri se je hitro strjevala v rjavkaste kraste, ki so sušeče se druga za drugo odpadale in le nekatere pustile brazgotino.

V vas je prišel nov župnik – lep, mlad in poškrabljen s svobodo. Pa se je vse začejalo znova.

Ljudje besedam niso hoteli več verjeti, ker besede so lahko tudi laž. Tudi jaz sem počasi začel dvomiti v besede. Pa mi je slednjič celo Silva začela s koraki navdihovati srečo in oče se je od dolgega mučnega reševanja vedno vračal ponosen in še močnejši.

Povodnji so natočile v kotanjo naše vasi velike količine voda, ki so spet in spet ogrožale naš mir. Pa saj po miru je v bistvu hrepenela le stara mama, celo moj ded – svetel avstrijski feldvebel – je v počitku svojega sprehajanja iskal ostanke vzgibov, ki jih poraja v ljudeh rojstvo in samo rojstvo. Kadar je iz lipovega pčlena izrezal partizana ali Kristusa ali ovco ali konja, ali Tita ali Stalina, sem zaznal v prevelikih očeh figur nemir. Velikokrat sem se spraševal, zakaj imajo dedove zrezljane lutke tako velike oči in mnogokrat sem ga hotel zaprositi, če bi enkrat upodobil mene. Nikdar se ni to zgodilo – verjetno zaradi bremena mojih oči, ki bi na dedovem kipu zadobile še strašnejše razsežnosti.

Ljudje so umirali in svoboda ni uspela pohoditi smrti. Nekaterim, ki so bili že z eno nogo v grobu, so dali čudežno injekcijo „penicilina“, ki so ga na sestanku imenovali „antibiotik svobode“, v cerkvi pa božji dar. In so ozdraveli.

Zadružnemu domu so pokrivali streho in veliko stvari se je potem v njem poskušalo presvetljevati – od strupenega zaudarjanja po antikristu, pa do predelovanja naše človeške zabitosti v revolucionarno množico srečnih udarnikov, ki maliči v sebi sleherni vzgib zaostalosti in „reakcije“.

felc

sem, ki Sem

Pa je že od vsega začetka kazalo, da bo boj z zaostalostjo zelo težaven, poln vprašajev in brezglavega blodenja „po srednjem veku“, kot so rekli na sestanku.

Pa kaj ko je tovariš iz okraja tudi padel v nemilost lastnega človeškega dvoma in iztiril. Na sestanku so ga označili kot zahodni element, kot birokrata, kot lažnivca, kot sovražnika delovnega ljudstva, kot kurbirja in kot stalinista. Vse več se jih je iz dneva v dan obračalo po vetru, kot pravijo, in slednjič je bilo vetru tudi zelo koristno verjeti. Napuh, lakomnost, nečistost, nevoščljivost, požrešnost, jeza, lenoba pa so slej ko prej ostali glavni grehi, pridružil se jim je le še stalinizem.

In kdo si še pravzaprav upa trditi, da se dvomiti ne sme, če je pa od rojstva do smrti dvom edina resnica? ! Tudi z mačkami je bilo tako, tudi s Silvo in Boriskom je bilo tako, tudi s sveto Trojico je tako in tudi s tajnico Angelo in Stalinom je tako in tudi z oktobrsko revolucijo je tako in tudi z oblečenim telesom in tudi s klerikalizmom od stare mame in tudi. . .

Lahko bi se šli litanije in za vsakim vzklikom bi ponavljali: „TAKO JE!“

Pa tega nočemo, ker bi se nam laško kdo smejal – kakšen klerikalni reakcionar ali kakšen zblojeni aktivist.

Ljubke mucke je ulovila lepa gospa in najlepši otrok najlepše mame v vasi – Silvin Borisek – se raduje v svoji dvomljivosti. In kadar sem sam in je tema in oče rešuje pred potopom, se mi približa stara mama in mi bere katekizem: notri pa piše tudi, da je nekoč Bog rekel o sebi: „Sem, ki sem.“

(Odlomek iz knjige „Dobro jutro, svoboda“,
ki izide jeseni 1971)